

RÉSZLET

A tudomány mai állása szerint az ember érzelmi fejlődése már a méhen belüli létezéssel elkezdődik, és áttételesen bizonyos régi források is erre utalnak: Rebeka fiai, amint erről a Teremtés könyve beszámol, már az anyjuk méhében elkezdtek verekedni.

Soha senki nem tudja már meg, hogy pontosan melyik pillanatban – a prenatális vagy a posztnatális időszakban-e – dühödött fel először Viktória a nővére, Gajané ellen.

Az apró, csecsemőkori veszekedéseket akár figyelmen kívül is lehetett volna hagyni, de Emma Asotovna, a kislányok éles szemű nagymamája nagyon hamar észrevette az ikrek jellemkülönbségét, és természettől fogva benne lévő nemeslelkűsége folytán óvó szárnyaival mindig azt védte meg, akinek lábcskája vékonyabb, pirosposzsgás arca finomabb volt. Ami persze egyáltalán nem zavarta meg abban, hogy máskor meg elgyönyörködjön a másik unokája masszív testében.

Az apjuk mindkettejüktől odáig volt. A gyereksírást olyan rettenetes kínként élte át, hogy mint ahogy a kígyó csap le, úgy kapta fel és ölelte szorosán magához a sértettségében üvöltő gyereket, mégpedig Gajanét, és hajlandó volt borjúként bőgni, báránként bégetni, kakasként kukorékolni akár egyszerre is, csakhogy a gyerek minél hamarabb megvigasztalódjon.

Az eszes kis Viktória korán ráébredt, hogy az a heves szeretet-duett, amely az apja meg a szipogó nővére között játszódik, tönkreteszi a Gajané sanyargatásából fakadó élvezetet, úgyszólván az apja jelenlétében nem bosszantotta többé a nővérét.

Az igazság kedvéért meg kell jegyeznünk, hogy Viktória számára a legrettenetesebb büntetésnek éppen az számított, ha két különböző sarokba elkülönítették őket. Ha Gajanét átvitték a másik szobába az anyjukhoz, és szorosán behúzták a keskeny sínen mozgó tolóajtót, Viktória szomorú ábrázattal ült le emellé az otthoni vágány mellé, és mint a vasútállomáson, órákon át várt a megbocsátásra.

Az anyjuk nem avatkozott bele a lányok kapcsolatába, és egyáltalán, semmibe se avatkozott bele. A felsőbbrendű istenség szerepét játszotta odahaza: ült szűk kis

szobájában, egy magas karosszékből, feje tetején ezüstösen csillogó hajból font hatalmas kosár – reggelente a nagymama fésülgette hosszasan. A lányok kétszer egy nap bementek hozzá, hogy azt mondják neki: „Jó reggelt, mamácska” meg hogy „Jó éjszakát, mamácska”, ő pedig erőltlenül mosolygott metszett ajkával.

A nagymama néha bevitte őket játszani a szőnyegre, az anyjuk vékony lába elé, amelyet vastag, szőnyegmintás kötött zokniba bújtatott, de amikor a lányok veszekedni és sírni kezdtek, az anyjuk ijedten hunyorgott, és befogta a fülét.

Hároméves korukig Viktória merényletei kifejezetten csak az anyagi szférát érintették: elvette nővérétől a játékokat, a cukorkákat, a zsebkendőket, a kiskendőket. Gajané erejéhez mérten igyekezett ellenállni, és szörnyen megsértődött. Négyéves korukban olyan esemény zajlott le, amely első pillantásra jelentéktelennek tűnhet, ugyanakkor jól mutatja, hogy Viktória támadásai magasabb szintre kerültek. Mivel a kislányok megfáztak, kihívták az idős orvost, Julij Szolomonovicsot, aki az orvosoknak abból a fajtájából való volt, amely nagyjából abban az időben halt ki, amikor a tengeri tehén. Az ilyen orvosok a pusztá jelenlétükkel megnyugtatnak, leviszik a lázat, és gyógyító művészetükbe, időnként anélkül, hogy akár ők maguk is tudnának róla, valamely ősi vajákosság cseppje is vegyül.

Julij Szolomonovics látogatásának rituáléja még Margarita gyerekkorában kialakult. És bármilyen furcsa – és ebben persze szintén volt valami vajákosság –, a doktor már akkor is nagyon öreg volt.

Először is, feltétlenül a páciens jelenlétében, megteáztatták. Emma Asotovna, ugyanúgy, mint harminc évvel ezelőtt, tálcán, öblös poháralátétben poharat hozott, két teáskannát meg egy fonott kosárkát, mogyorós aprósüteménnyel. Az orvos halkán beszélgetett Emma Asotovnával, csörgette a kiskanalat, dicsérte a süteményt, és mintha egyáltalán nem is törődött volna a kislányokkal. Aztán Emma Asotovna behozta a lavórt, egy korsóban meleg vizet, és egy képtelenül hosszú törülközőt. Az orvos sokáig, akár csak egy sebészeti műtét előtt, dörzsölgette rózsaszínű kezét, aztán alaposan megtörölgette szétterpesztett ujjait. A kislányok ekkor már le se vették róla a szemüket.